

ספרי' — אוצר הספרים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש



נח

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כה

(תרגום הפשי)



יוצא לאור על ידי

"מכון לוי יצחק"

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ושש לבריאה

לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל

נפטר בש"ק פ' נצבים, ז"ך אלול ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת טשארנא גיטל בת בראנטשע תחי'

סטראל

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י בנם

הו"ח ר' שמואל וזוגתו מרת מלכה שיינדל

ומשפחתם שיחיו סטראל

כתובתינו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעין חזי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות קהילות בשבת,

בהוצאת צ"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט נגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

א. "גשם" או "מבול"?

על ארבעים הימים הראשונים של המבול ישנם שני פסוקים הסותרים, לכאורה, זה לזה: בתחלה נאמר¹, "ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה", אך לאחר מכן נאמר² – "ויהי המבול ארבעים יום על הארץ", שכבר בארבעים ימים אלו לא ירד גשם בלבד, אלא "מבול"³ – "שבילה את הכל..."⁴.

חז"ל⁵ מסבירים זאת, ורש"י מביא את הדברים בפירושו על התורה⁶: "כשהוריד הקדוש-ברוך-הוא המים, הורידם תחלה ברחמים.. שאם יחזרו יהיו גשמי ברכה, לא חזרו היה מבול".

בפשטות נראה שמשמעות הסבר זה היא, שבשני הפסוקים הללו מדובר על תקופות

שונות: בפסוק "ויהי הגשם" מדובר על תחלת הורדת המים, שאז הם ירדו באופן ש"אם יחזרו יהיו גשמי ברכה". ואילו בפסוק "ויהי המבול" מדובר על תקופה מאוחרת יותר, לאחר שהתברר ש"לא חזרו", ואז הפך הגשם למבול.

שנוי זה חל כבר ביום הראשון של ארבעים הימים, כנאמר "ויהי המבול ארבעים יום", שהרי מי המבול היו רותחים⁷, ולא ייתכן לחיות אפילו זמן קצר. ויוצא, שהאפשרות לחזור בתשובה היתה לזמן קצר⁸.

אך תמוה: הרי בפסוק נאמר במפורש "ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה", שבמשך כל תקופה זו, ולא רק בתחלתה, ירד גשם!

– אילו בפסוק "ויהי הגשם" לא היה נאמר "על הארץ", ניתן היה לתרץ⁹, שמציאותו של המבול – "שבילה את הכל..." – נוצרה כאשר הגיעו המים "על הארץ". כלומר, בעת ירידתם מן ה"שמים", במשך כל ארבעים הימים –

"כשהוריד הקדוש-ברוך-הוא..." היה זה

(1) פרשתנו ו, יב.

(2) שם, יז.

(3) ולא שהמבול התחיל רק לאחריו המ' יום, כאשר "ויגברו המים וירבו מאד על הארץ גו'" (שם, יח) במשך ק"ג יום (שם, כד) שע"ז "ויגוע כל בשר גו' וימת את כל היקום גו'" (שם, כא-כג).

ועפ"ז יובן מה שהקשו (וזהו חדש ופרש"י דלקמן הערה 5-6) דוקא מן הפסוק "ויהי המבול גו'" שנאמר לאחריו "ויהי הגשם", ולא מן הלשון "מבול" שנאמר כמ"פ לפנ"ז (ו, יז). ז – ו; ז; ז – כי מפסוקים הנ"ל אין הכרח (גמור) שג' יום הראשונים כבר ה' המבול גופא (כ"א רק ש"מי המבול" – המים שממם נעשה (את"כ) המבול – היו על הארץ); והסתירה היא (בעיקר*) מן הפסוק "ויהי המבול ארבעים יום גו'".

(4) רש"י ו, יז.

(5) זהו חדש (מהנ"ע) פרשתנו (כב, סע"א). וראה ב"ד פל"א, יב. לקמן הערה 9.

(6) ז, יב. וראה הערה 3.

(*) אבל מ"ח מתרץ רש"י הסתירה תיכף עה"פ "ויהי הגשם" (ולא "להלן" עה"פ "ויהי המבול") – כי (נטף לזה שהשאלה מתעוררת גם מן הפסוקים שלפנ"ז. אלא שעיקר הסתירה היא מ"להלן", כבפנים. הרי רש"י בא לתרץ "דכילי קרא יתירה ורא" (משכיל לדוד באן).

(7) זכחים קיג, ב. וש"נ. וראה ויק"ר ספ"ז.

(8) וגם לפמ"ש במשכיל לדוד (כאן) שבתחלה לא היו רותחין ורק "לבסוף (כאשר לא חזרו) היו למבול כלומר רותחין" (וראה יפ"ת לויק"ד שם) – עכצ"ל שהאפשרות לתשובה היתה רק ביום הראשון שהרי מפורש "ויהי המבול גו' ארבעים יום", כבפנים.

ויש לומר שגם מצד ריבוי המים דיום ראשון (כלי שיהיו רותחין*) – ש"נבקעו כל מעינות תהום רבה וארובות השמים נפתחו" (שם, יא) – לא היו יכולים (עכ"פ חלקם) להשאר בחיים, ונטבעו במי המבול. ולהעיר מיבמות קבא, א. ואכ"מ.

(9) ע"ד פי' היפ"ת לבי"ד שם (אלא שפירושו הוא רק בבי"ד שם שקאי עה"פ "המבול מים", ולא על מחולל ופרש"י שבפנים).

(*) להעיר ממשנת (לקו"ש ח"י ע' 35. וראה הערה 43 שם) שיט לומר שלפי פרש"י בפשט"ו – מי המבול לא היו רותחין. ע"ש.

כשם שארבעים הימים של יצירת הולד הם יחידה אחת, יצירה שנמשכת ארבעים יום. בשונה מן התקופה שלאחר ארבעים ימים אלו ועד לסיומם של תשעת חדשי ההריון, שאז נוצרים הפרטים של הולד, צורת איבריו וגידויו, שלב אחר שלב, וכל אחד מהם בפני עצמו. לדוגמא: עצם היד באופן כללי, לאחר מכן – חלוקה לאצבעות, לאחר מכן חלוקת כל אצבע לפרקים, לאחר מכן צפרניים, ורק בסיום תקופה זו – נגמרו צפרניו¹⁸. לעומת זאת, במשך ארבעים הימים הראשונים מתחדש ענין אחד בלבד – כללות¹⁹ יצירת הולד²⁰.

לפי זה מובן ששני הפסוקים שהוזכרו לעיל אינם סותרים זה לזה, כי גם לפי הפירוש שהובא לעיל ש„ויהי הגשם“ מדבר על תחלת ירידת המים – „הורידם תחלה“ – שהירידה היתה באופן של „אם יחזרו יהיו גשמי ברכה“ – מדובר על המים של כל ארבעים הימים. כי „ההורדה“ של הקדוש-ברוך-הוא היתה הורדה אחת שכללה את כל כמות המים שירדו על הארץ, כגשמי ברכה, במשך כל ארבעים הימים, כדלעיל.

אלא, מיד לאחר הורדה זו, כאשר התברר ש„לא חזרו“, אז „ויהי המבול ארבעים יום“ – המים של כל ארבעים הימים הפכו מגשמי ברכה למי מבול^{20*}.

ג. הבדלי הניסוח בין שני הפסוקים

לפי הסבר זה יובן ההבדל בניסוח בין שני הפסוקים: בפסוק הראשון נאמר „ויהי הגשם על הארץ (ורק לאחר מכן מופיעות המילים) ארבעים יום וארבעים לילה“, ואילו בפסוק

גשם, גשמי ברכה, ורק בהגיעו „על הארץ“, הרי כיון שבארץ למטה היה מצב של „ותשחת הארץ.. השחית כל בשר.. על הארץ“¹⁰, הרי שם¹¹ הפך ה„גשם“ ל„מבול“.

אך בפסוק נאמר „ויהי הגשם על הארץ“, שלא רק הירידה מן השמים היתה ברחמים, אלא גם בהגיעו על הארץ היה זה „גשם“¹², וזאת במשך כל ארבעים הימים, כדלעיל.

ב. ארבעים הימים – הורדה אחת

ויש לומר, שההסבר לכך הוא:

על הפסוק¹³ „כי לימים... אנכי ממטיר... ארבעים יום וארבעים לילה“ מסבירים חז"ל¹⁴ – ורש"י מצטט זאת (בשינויים) בפירושו על התורה¹⁵ – שהסיבה לכך שהדבר ארע דוקא במספר ארבעים היא: „כנגד¹⁶ יצירת הולד שקלקלו להטריח ליוצרים לצור...“

מכך מובן, שבירידת מי המבול במשך ארבעים יום אין הכוונה להוספה של עונש אחר בכל יום מימי המבול, אלא זהו עונש אחד שנמשך ארבעים יום. במילים אחרות – כל ארבעים הימים הם, (כלשונו של הגאון הרוגושוטובי בקשר לענינים שונים¹⁷) נקודה אחת.

(10) פרשתנו ו, יא"ב.

(11) ע"ד מחז"ל אין דבר רע יורד מלמעלה (ב"ד פנ"א, ג. ולהעיר שגם שם „הוריד חסר ונעשה (למטה) גפרית“ – ל"ש תהלים רמו תרנה (הובא במת"כ לב"ד שם. וראה גם יפ"ת ופי' מרו"ץ שם). וכ"ה בתנחומא באבער (יח) ופרש"י עה"פ (וירא יט, כד)).

(12) עפ"ז מובן למה מעתיק רש"י בהד"ה גם התיבות „על הארץ“ (ובו"ה שם לא הועתקו. וגם ברש"י לא הועתקו התיבות „על הארץ“ בהפסוק „ויהי המבול“) – להדגיש שאא"פ לתרץ הסתירה כבפנים.

(13) ז, ד.

(14) ב"ד פל"ב, ה.

(15) עה"פ שם. ועפ"ז מובן, שהתירוץ דלקמן מתאים גם בלימוד ע"ד הפשט (פרש"י).

(16) ל' רש"י. וראה מפרש"י הב"ד שם.

(17) ראה מפענת צפונות פרק ג, ט (ועוד) וש"נ.

לעילוי נשמת

הרה"ח הת' אי"א רב פעלים ובעל מרין

מטובי מקושרי רבותינו נשיאינו והולכי בדרכיהם,

דרך הקודש יקרא לה

ומשלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו

לארצנו הקדושה ת"ז

הרב ר' מנחם מענדל

בהרה"ח ר' מנחם מענדל ומרת מארייאשא באדאנע ע"ה

פ ו ט ע ר פ א ס

נפטר ד' תמוז ה'תשנ"ה

וזוגתו מרת לאה ע"ה

בת ר' בניציון ומרת שרה הי"ד

נפטר ה' כסלו ה'תשס"ג

ת נ צ ב " ה



נדפס ע"י צאצאיהם שיחיו

השני נאמר „ויהי המבול ארבעים יום על הארץ” –

כי לפי האמור לעיל, המשמעות של המילים „ארבעים יום” שונה בפסוק השני ממשמעותן בפסוק הראשון:

בפסוק „ויהי המבול...” מתכוונים לספר כמה זמן נמשך המבול, ולכן מופיעות המילים „ארבעים יום” מיד בסמוך ל„ויהי המבול” – „ויהי המבול ארבעים יום (על הארץ)” – כלומר, במשמעות הפשוטה, שהמבול נמשך בפועל ארבעים יום (על הארץ).

לעומת זאת, כוונת הפסוק „ויהי הגשם...” איננה לספר כמה זמן נמשך הגשם, כי האפשרות שה„גשם” יהיה גשמי ברכה היתה רק בתחלת ההורדה, ומיד לאחר מכן הוא הפך למבול, כדלעיל, אלא כוונת הפסוק היא לומר „ויהי הגשם על הארץ”: המים „על הארץ” היו באופן של „ויהי הגשם” – „אם יחזרו יהיו גשמי ברכה”. ועל כך הוא מוסיף²¹, שלא רק המים של תחלת ארבעים הימים היו כך, אלא המים של כל ארבעים יום וארבעים לילה ירדו באופן של גשם, כי מיד בתחלת ההורדה הכיל הגשם את כמות המים של כל ארבעים הימים.

ד. מבול – גשמי ברכה

אך עדיין דרוש הסבר:

ההסבר של „ארבעים יום כנגד יצירת הוולד” מהווה סיבה לכך שארבעים הימים של המבול, כעונש, היו נקודה אחת, כארבעים הימים של יצירת הולד. אך מהו הקשר של המספר ארבעים יום לענין של „גשמי ברכה”, שהיו במספר ארבעים וכנקודה אחת?

דבר זה יובן מההסבר לענין המבול בפנימיות, שהמבול בא לטהר את הארץ .. כי מלאה הארץ חמס ונתקלקלה מאד והיה נצרך

לטהרה, ולזאת בא המבול .. כדוגמת המקוה מ' סאה שהיא מטהרת את הטמא²².

ולכן נקרא המבול „מי נח”²³, כי המילה „נח” היא על שם „ניחא לעליונים ניחא לתחתונים”²⁴, משום שהמבול הוא עונש רק עבור אנשי דור המבול, אך כשלעצמו וכלפי נח הוא ענין חיובי של „ניחא”²⁵, טהרת הארץ.

לפי זה ניתן להסביר את הפסוק „ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום...” כפשוטו – שהגשם (גשמי ברכה) נמשך בפועל ארבעים יום, ובכל זאת אין זה סותר את העובדה שבאותם ארבעים יום היה מבול – כי מבול הוא בפנימיותו גשמי ברכה לעולם – „ניחא”.

יותר מכך יש לומר: בכל יום פעלו המים בשני כיוונים: טהרו את הארץ²⁶ ו„בלה את הכל”.

וכפי שנרמז במילה „מבול” עצמה: „מבול” מלשון „בול”, בתוספת מ”ם בתחלתה²⁷, והמילה „בול” מצביעה על גשמי ברכה, כדברי חז”ל²⁸ על הפסוק²⁹ „בירח בול”, שהכוונה היא לחודש חשון שבו יורדים גשמי ברכה – „בזמן שהארץ עושה בולים בולים”³⁰.

זהו ההסבר לכך שארבעים הימים של גשמי הברכה הם ענין אחד, כי ארבעים הימים של

22 תו”א ריש פרשתנו (ח, טע”ג ואילך – ע”פ זכחים קיג, א). וראה גם שם י, רע”א. מאמרי אדה”ו – הנחות הר”פ ע’ סט. תו”ח שם (נט, ב ואילך). אוה”ח שם (כרך ג) תרט, ב ואילך. תרכד, א ואילך. ובכ”מ.

23 ישע”י נד, ט.

24 ב”ד פ”ל, ה.

25 להעיר מפענח רוא פרשתנו (ח, ט): מה שנמלט (עוג) על התיבה אע”פ שירדו עלי”גשמים גשמי ברכה היו על התיבה (וראה זכחים קיג, ב).

26 ע”ד טהרת המקוה שבאה ע”י צירוף כל הארבעים סאה.

27 ראה יל”ש (ועד”ז תנחומא) שבהערה הבאה.

28 תנחומא באבער פרשתנו יו, יל”ש מלכים רמו קפד. ועד”ז בירושלמי ר”ה פ”א ה”ב.

29 מ”א ו, לה.

30 ראה קה”ע לירושלמי שם ד”ה בולות.

לזכות

כ”ק אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וּרְבִינוּ

מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ



ויה”ר שעי”י קיום הוראת

כ”ק אדמו”ר מלך המשיח (בשיחת ב’ ניסן ה’תשמ”ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק’,

שההכרזה תפעל ביאת דוד מלכא משיחא’



יחי אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וּרְבִינוּ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ

לְעוֹלָם וָעֶד

21 וכמודגש גם בזה שה„טעם” על תיבת „הארץ” הוא אנתחא המורה על הפסק.

שעד עתה לא הקפידו על זה (לפי שדרים בין הגוים⁹), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקידוש לבנה – שמצינו בזה חילוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולדי¹⁰, אחר ז' ימים למולדי¹¹, ובמוצאי שבת¹², אם ליל מוצאי שבת הוא קודם י' בחודש . . . אבל אם הוא אח"כ אין ממתנין עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבור הזמן¹³, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכוסים בעננים, ובפרט בימות החורף¹⁴ – ונהרא נהרא ופשטי¹⁵, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק יעשו כהוראת רב מורה-הוראה שעל אתר).

ועוד ועיקר – קידוש לבנה מתוך כוונה מיוחדת למהר ולזרז ולפעול תיכף ומיד ביאת דוד מלכא משיחא, ע"י ההוספה בדרישה ובקשה על הגאולה, כסיום וחותם קידוש לבנה: „ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן“.

(משיחות ש"פ נח, ד' מרחשון תשמ"ג)



טהרת הארץ הם כנגד ארבעים סאה של מקוה, והרי הכמות של מ' סאה היא, כפי שמסביר בהרחבה הגאון הרוגוטשובי³¹, עצם אחד.

ה. ירידת המבול – אפשרות לתשובה

ברכה זו במבול, שטהר את הארץ, נרמזת גם בדברי חז"ל שלעיל⁵, „כשהוריד הקדוש-ברוך-הוא המים הורידים תחלה ברחמים כדי להראות לעולם שאם ישובו יקבלם .. שאם יחזרו יהיו גשמי ברכה“:

השחתת הארץ³² לפני המבול הובילה למצב שפל ביותר בעולם, עד אשר „לא היה שיין בירור“³³, ומשום כך לא חזר דור המבול בתשובה³⁴, וזו היתה השפעת המבול – „לטהר את הארץ“, הבאת כח התשובה לעולם, „להראות לעולם שאם ישובו יקבלם“.

וזהו כוונת הפסוק, ויהי הגשם על הארץ: למרות שאנשי דור המבול „לא חזרו“, בכל זאת „גשמי הברכה“ אשר „הוריד הקדוש-ברוך-הוא... ברחמים“ לא נשארו למעלה ללא השפעה בפועל למטה, אלא הם השפיעו על הארץ, והביאו לעולם את האפשרות לחזור בתשובה.

ועל ידי כך מבטלים את המבול – את הרתיחה שבמים וכדומה – ויורדים „גשמי ברכה“ בפשטות³⁶.

וכפי שאומרים חז"ל³⁷ לגבי ארבעים הימים,

ש„מ' יום בכל שנה היו אותם הימים עושים רושם בעולם, עד שעמד שלמה ובנה את בית המקדש ופסקו אותם מ' יום“, ולכן נקרא חודש זה, חשוון, בשם „ירח בול“ – „מבול .. כתיב חסר מ' כנגד ארבעים יום שפסקו“, ואז נעשה „בול“ – „שהארץ עושה בולים בולים“²⁸, גשמי ברכה בפשטות.

כי על ידי בנין בית המקדש, שגרם לשינוי ולזיכון העולם, על ידי האור של המקדש – שבאמצעות החלונות השקופים-אטומים³⁸, התבטל ה„רושם“ שנותר מן המבול, עד שנעשו גשמי ברכה בפשטות – „בול“.

השלמות של טהרת הארץ תהיה לעתיד לבוא, כאשר לא יהיה „בול“ בלבד, אלא גם ה„מ"ם“ של ה„מבול“ תתהפך לטוב,

כי ארבעים הימים של טהרת הארץ – „כדוגמת המקוה מ' סאה“ – הם בבחינת מ"ם סתומה, בדומה למקוה ולמ' סאה של מקוה שהם בבחינת מ"ם סתומה³⁹, וזה האיר בגלוי בתיבת נח⁴⁰,

ומכך ניתן הכח להפוך את המ"ם של המבול – מ"ם פתוחה רומזת⁴¹ לגלות – שתהיה מ"ם סתומה, הרומזת⁴² לגאולה⁴³, „לסרבה המשרה ולשלום אין קץ“⁴³,

בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

(משיחות ש"פ נח תשמ"ג)

(38) מ"א ו, ד. מנחות פו, ב. ועוד.
 (39) אוה"ת י"ז כ' ע' א'תקעח (ע"פ ראשית חכמה ש' האהבה פ"א).
 (40) אוה"ת פירשתנו (כרך ג) תריג, ב. תרלו, ב ואילך. ועוד.
 (41) ראה אוה"ת פירשתנו שם. וראה בפריטיות ספר הערכים-חב"ד מערכת אותיות אות מ"ם (ב) סעיף ז. וש"נ.
 (42) וכמבואר בכ"מ (אוה"ת פירשתנו שם. שם תרכה, א. תרלג, ב ואילך – בארוכה. המשך וככה תרל"ז פצ"ה"ו. ובכ"מ) שתיבת נח היתה דוגמת ומעין לע"ל. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 29 ואילך.
 (43) ישע"ל (ט, ו) – בתיבת לזרבה דוקא, אתהפנא ד„ירבו המים“ דהמבול (פירשתנו ז, יז).

(9) ראה מג"א שם סק"ד.
 (10) ראה ט"ז שם סק"ג.
 (11) שו"ע שם ס"ד. ובסידור אדה"ז „עפ"י הקבלה אין לקדש הלבנה עד אחר ז' ימים למולדי“ (וראה בארוכה הגהות כ"ק אדנ"ע (בסידור תורה אור רמב, א-ב. ובסידור עם דא"ח שכא, א-ב). שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).
 (12) שו"ע שם ס"ב.
 (13) רמ"א שם.
 (14) ראה הגהות כ"ק אדנ"ע ושער הכולל שם, שמטעם זה לא הי' הצ"צ מקפיד (בימות החורף) להמתין עד אחר ז' ימים. אבל פשוט שחילוק בזה באם דרים במדינה (שכ"כ מ)חדשי החורף אינם מעונינים.

דורנו בחיים חיותו בעלמא דין, על אחת כמה וכמה לאחר שיעברו כמה עשיריות שנים, יותר מארבעים שנה ש,נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע².

ועאכו"כ בשנה זו – ה'תשנ"ב – שהר"ת שלה (לאחרי ובהוספה לשנה שלפני, ה'תשנ"א, ה' תהא שנת נפלאות אראנו) „הי' תהא שנת נפלאות בה“, ו„נפלאות בכל“, „בכל מכל כל“³ (בגמטריא „קבץ“), שכולל כל העינים כולם (נוסף לכך שהאות ב' היא אות השימוש לכל העינים), ולכל לראש ובעיקר ה„נפלאות“ דהגאולה האמיתית והשלימה, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“⁵. . . הרי בודאי ובודאי שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, ועכשיו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

* * *

כשעושים חשבון-צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, „הי' תהא שנת נפלאות בה“, ובאים למסקנא שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והידור בקידוש לבנה, „שהם עתידים להתחדש כמותה“, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, „דוד מלך ישראל חי וקיים“.

ובפרטיות יותר:

לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקידוש לבנה, בבגדים חשובים ונאים, ברחוב וברוב עם הדרת מלך⁶, גם באותם מקומות

(2) תבוא כט, ג.

(3) ראה ב"ב טו, סע"ב ואילך.

(4) ראה חידושי חת"ס שם.

(5) מיכה ז, טו.

(6) נוסח ברכת קידוש לבנה (סנהדרין מב, א).

(7) ר"ה כה, א.

(8) פרטי הדינים דקידוש לבנה – ראה בטושר"ע אר"ח סתכ"ז, ובנ"כ שם.

הוספה

בשורת הגאולה

מד.

והדגשה יתירה בכהנ"ל – בנוגע לחשבון-צדק בשבת פרשת נח בשנה זו:

ובהקדמה – שכיון שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עיני העבודה, כולל גם צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים („עמדו הכן כולכם“) לקבל פני משיח צדקנו, הרי, מסקנת החשבון-צדק (חשבון-צדק דייקא, חשבון אמיתי) שעושים בימינו אלו, היא, שתיכף ומיד ממש צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ובפרטיות יותר:

גם כשידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו שיש אצלו עינים הצריכים תיקון, אין זה בסתירה ח"ו לעדותו של נשיא דורנו שכבר נשלמה העבודה ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, כי, העבודה דכללות בני במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלימות דהגאולה (שתלוי) „במעשינו ועבודתינו (ד)כל זמן משך הגלות“ – נסתיימה ונשלמה, ואין ביאור והסבר כלל על עיכוב הגאולה, ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט כמשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהי, היז ענין פרטי שבודאי צריך לתקנו ולהשלימו, אבל, אין זה גורע ח"ו בגמר ושלמות „מעשינו ועבודתינו“ דכלל ישראל שעומדים מוכנים להגאולה, וכיון שכן, גם התיקון והשלימות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בידעו שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

. . . ואם הדברים אמורים בזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא

(1) תניא רפ"ז.